

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Skotské sídlo

MELANIE MILBURNEOVÁ

SKOTSKÉ SÍDLO

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vybavené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová

SKOTSKÉ SÍDLO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Never Gamble with a Caffarelli

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Skotské sídlo, 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-2217-7 (EPUB)

ISBN 978-83-291-2218-4 (MOBI)

ISBN 978-83-291-2219-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co tím myslíš, že jsi prohrál?“ Vyděšená Angelique zoufale hleděla na svého otce.

Henri Marchand lhostejně pokrčil rameny, Angelique však viděla, jak mu ohryzek poskočil nahoru a dolů, jako by otec právě něco nepříjemného polkl. Angelique ale měla za to, že trpčí sousto než přijít při partii pokeru v Las Vegas o sídlo na skotské Vysočině, které její nebožka matka zdělila po předcích, okusíte jej stěží.

„Vedl jsem si dobře až do chvíle, kdy jsem naletěl Remymu Caffarellimu a uvěřil, že má smolný den,“ vyprávěl otec. „Hráli jsme celé hodiny a Remy prohrával skoro každou hru. Myslel jsem si, že to s ním skoncuju a úplně ho oškubu. Dohodli jsme se, že vítěz bude brát všechno. Měl jsem nejlepší karty za celý večer, ale on je trumfl.“

Angelique cítila, jak jí na zádech naskakuje husí kůže a krev se zahřívá až k bodu varu. „Řekni, že jsi Tarrantloch neprohrál zrovna s Remym Caffarellim.“ Remy byl její nejhorší nepřítel. Udělala by cokoli, aby se zrovna tomuhle chlapovi vyhnula – aby si na něj ani nevzpomněla!

„Vyhraju ho zpátky,“ vychrlil její otec s povýšenou sebedůvěrou patologického hráče. „Vyzvu ho k další hře. Zvednu sázky. Remy další hře nedokáže...“

„A prohraješ ještě víc?“ Střelila po otci rozzlobeným pohledem. „Narafičil to na tebe. Copak to

nechápeš? Spadeno měl na tebe odjakživa, ale ty jsi to ještě stokrát zhoršil, když jsi mu sabotoval tu jeho expanzi do španělských hotelů. Jak jsi mu na to mohl skočit?“

„Tentokrát ho převezu. Uvidíš. Myslí si, že je kdovíjak chytrý, ale já mu to oplatím tam, kde ho to opravdu zabolí.“

Angelique zvedla oči k nebi a odvrátila se. Připadalo jí, jako by jí někdo zrezivělou lžící vydlabal žaludek. Jak mohl otec s Remy Caffarellim prohrát domov předků její milované matky? Vždyť mu Tarrantloch ani nepatří! Otec ho měl pro ni spravovat do jejích pětadvacátých narozenin, do nichž zbýval necelý rok.

Její azyl. Její soukromé útočiště. Jediné místo, kde mohla být sama sebou, aniž by ji oslňovaly blesky stovek fotoaparátů.

Je pryč. Ztraceno. Prohráno v pokeru.

Teď je v rukou jejího nesmiřitelného nepřítele.

Ach, jak tohle Remyho asi potěší! Dokázala si ho živě představit: ten domýšlivý vítězoslavný úšklebek smyslných rtů, ten třpyt temných, kávově hnědých očí.

Ach, jak jen jí vařila krev!

Remy se bude chvástat po celé Evropě a každému bude vykládat, jak s Henrim Marchandem konečně zatočil.

Neúprosná rivalita mezi jejím otcem a Caffarelli-ovými trvala už deset let. Remyho dědeček Vittorio a její otec bývali nejlepšími přáteli a obchodními partnery, pak ale jejich vztah cosi pokazilo a Henri na poslední chvíli vycouval z velké expanze, kterou pro Vittoria podporoval. Pověst finančního impéria Caffarelliů utrpěla značné škody a oba muži od té doby spolu nepromluvili.

Angelique už dávno očekávala, že to nebude jeden z jeho bratrů, ale Remy, kdo po jejím otci půjde, aby se mu pomstil. Ze tří bratrů Caffarelliových měl Remy se svým dědečkem společného nejvíc, jejich vztah však

nebyl ani láskyplný, ani blízký. Angelique se domnívala, že Remymu jde o dědečkovu uznání, že se snaží získat jeho respekt, což se ani jednomu z jeho starších bratrů nepodařilo, přestože si nezávisle na rodinném impériu vybudovali svůj vlastní nemalý jmění.

Angelique se ale s Remym střetla ještě před úpadkem vztahů obou rodin a té záležitosti s jejím otcem. Považovala ho za rozmazleného hazardéra. A on si zase myslel, že Angelique touží jen po pozornosti. Osmiletý věkový rozdíl tomu moc nepomáhal, přestože Angelique byla první, kdo by přiznal, že s ní není snadné vyjít – zvláště po tom, co jí zemřela matka.

Znovu obrátila ke svému otci, který právě splachoval hořkou chuť porážky velkorysou dávkou brandy. „Máma se nejspíš obrací v hrobě – a její rodiče a prarodiče s ní. Jak jsi mohl být tak... tak *hloupý*?“

Henrimu ztvrdly oči a úzké rty se změnilly v bílou linku. „Pozor na pusku, mladá dámo. Jsem tvůj otec. Nebudeš se mnou mluvit jako s nějakým troubou.“

Narovnala se v ramenou i zádech. „A co s tím uděláš? Budeš mě častovat spoustou nadávek jako mámu? Urážet mě a psychicky týrat, dokud se nepředávkuju prášky, jen abych před tebou unikla?“

Pulzující a hrozivě vibrující ticho by se dalo krájet.

Angelique věděla, jak je nebezpečné otce rozčítit.

Zmiňovat se o něčem, o čem se nikdy zmiňovat nesmíte.

Celé dětství kolem něj chodila po špičkách, aby ho nerozzlobila. Uměl být zlý a bezcitný. Jako malá viděla, jak se matčino sebevědomí rozpadá a zanechává po sobě jen povadlý stín jejího bývalého já.

Ruku otec na matku ani na Angelique sice nikdy nevztáhl, potenciální hrozba tam nicméně byla. Visela ve vzduchu. Plížila se vám po kůži jako hnusný brouk s pichlavýma nožkami.

Jako malá se Angelique hrozně snažila otci zavděčit, jenže ať udělala cokoli, nikdy to nestačilo – nebo

to přinejmenším neodpovídalo jeho nesmyslně náročným kritériím.

Nakonec se rozhodla, že bude dělat pravý opak. Od svých sedmnácti se ho úmyslně pokoušela uvést do rozpaků. Šokovat ho. Proto tak tvrdošíjně trvala na své kariéře modelky předvádějící plavky. Věděla, jak ho rozčiluje a zahanbuje, že tělo jeho holčičky ukazují v časopisech, v katalogích i na billboardech po celé Evropě. Angelique dokonce úmyslně vyvolávala skandály v tisku a bylo jí ukradené, že novináři ještě upevňují její pověst divoké a zkažené zbohatlické dcerky, která ze všeho nejraději flámuje.

„Jestli si nedáš pozor, tak tě vydědím,“ procedil její otec mezi zuby výhrůžně. „Všechno do posledního penny dám na psí útulek.“

Angelique by byla bývala nejraději odsekla „Tak do toho. Jen to udělej“, jenže majetek, jehož darováním jí otec hrozil, patřil ve skutečnosti její matce. A Angelique se hodlala zatraceně snažit, aby získala zpět, co jí po právu náleželo.

A začne s tím hned teď.

Mezi místa, která měl Remy nejraději, patřila dár-bírská poušť. Korunním princem starobylého království Dárbirí byl jeho kamarád z dob v internátní škole, Talíb Firás Muchtádí. Zlatavý pás nekonečných větrem čeřených písků, osamělé šepotání vzduchu rozpáleného jak v peci na pizzu, vzrušující barvy zapadajícího slunce, pocit odtrženosti od světa a bezmála feudální zákony a zvyky stály v ostrém protikladu k Remyho zcela modernímu životu jedenadvacátého století.

Žádný alkohol. Žádný hazard. Žádné ženy bez doprovodu.

Remy svůj rychlý život miloval – o tom nebylo sebemenších pochyb –, čas od času ale pocítil touhu se z něj vymanit a dobít si baterie.

Horký a suchý vzduch silně kontrastoval s chladným podzimem, který v Itálii, kde Remy strávil pár dní u dědečka, letos přišel dříve. S Vittorioem nebylo snadné vyjít bez ohledu na roční období – byl prudký a občas i násilnický. Jenže Remy měl rád pocit moci, který získával, když se tam bez ohlášení zastavil, což dědečka, jak věděl, strašně rozčilovalo, pár dní se zdržel a pak se bez rozloučení vytratil.

Ačkoli měl Itálii moc rád, těžko rozhodnout, kde si připadal nejvíc doma. Francouzsko-italské dědictví a léta strávená v anglické internátní škole z něj udělaly více méně světoobčana. Žádný opěrný bod, který by nazýval domovem, doposud nenašel. Život měl spakovaný v kufrech a vybaloval jej v hotelových apartmá. Líbilo se mu, že neví, co se stane z jednoho týdne na druhý. Pokaždé chytil stopu jako honící pes a vydal se za dobrým obchodem. A ten pak popadl za pačesy.

Rád se pohyboval po celé planetě, tu a tam vyzobl kšeft, pořádně přitlačil na pilu a vyhrával tam, kde se vyhrát nedalo.

Ušklíbl se.

Jako když vyhrál tu hru s Henrim Marchandem ve Vegas. To byl od Remyho mistrovský kousek. Nerad by kvůli tomu byl příliš nafoukaný, ale po pravdě řečeno trochu hrdosti sám na sebe cítil.

Zasáhl Henriho Marchanda na bolestivém místě: sebral tomu podrazáckému šejdíři jeho zámek ve Skotsku.

Vítězství bylo více než sladké – bylo božské.

Do Dárbíri Remy přijel, aby se mohl nad svou výhrou zamyslet. Tarrantloch patřil k nejkrásnějším a neznámějším sídlům ve Skotsku. Byl izolovaný a nepřístupný. Pro Remyho by představoval báječnou základnu – místo, které by mohl nazývat domovem. Bylo by to dokonalé útočiště, kde by mohl lovit, střílet, rybařit a poflakovat se s kamarády během svých neblaze proslulých týdenních flámů. Mohl se tam vydat

rovnou, aby se ujal vlastnických práv, ale nechtěl, aby to vypadalo, že už se nemůže dočkat, až to bude jeho.

Ne, lepší bude, když si Henri Marchand i jeho rozmazlená nevycválaná dcerunka budou myslet, že je to pro něj stejné jako jakýkoli jiný úspěšně završený obchod.

Na to, aby jí v tom ten její pršáček vymáchal, bude spousta času.

Už se nemohl dočkat.

Sehnat letenku do Dárbirí bylo dost obtížné. Dostat se tam, kde Remy Caffarelli bydlel, bylo jako pokoušet se projít bezpečnostní kontrolou na letišti s rukama plnými granátů a s kalašnikovem v příručním zavazadle.

Angelique už podesáté zaskřípala zuby. *Vypadám snad jako nějaká bezpečnostní hrozba?*

„Potřebuji mluvit s *monsieur* Caffarellim. Je to velmi naléhavé. Krize v... ehm... rodině.“

V naší rodině.

Recepční za pultem byl chladný a nedůvěřivý. Angelique se mohla pouze předpokládat, že je zvyklý odbývat celé houfy dychtivých žen, které by za pár minut se závratně bohatým a neuvěřitelně krásným Remym Caraffellim obětovaly ruku či nohu – nebo oboje.

Jako bych já mohla někdy klesnout tak hluboko.

„*Monsieur* Caffarelli je v tuto chvíli zaneprázdněn.“ Recepční jí věnoval pohled, který ji okamžitě ocejoval jako další doufající a okouzlenou blouznivku. „Večeří s korunním princem a jeho chotí a podle královského protokolu jej nelze rušit, pokud se nejedná o nanejvýš neodkladnou politickou záležitost.“

Angelique v duchu zvedala oči k nebi. Vypadalo to, že bude muset vyzkoušet jinou taktiku a najít způsob, jak se tam dostat nepozorovaně. Jenže podobné věci jí šly dobře.

Někoho přelstít. Přechytračit. Vypéct.

Sama se pro sebe usmála.

V tomhle vynikala.

Uplatit mladou služtičku, která Angelique poznala ze snímků, jež Angelique před měsícem fotila pro jeden časopis, netrvalo dlouho. K získání přístupu do Remyho apartmá jí stačil jediný autogram.

Mladá služebná se zmiňovala o tom, jak je důležité, aby Angelique v Remyho pokoji nikdo neviděl. Ohledně společenských styků mužů a žen bez řádného dohledu tu zjevně panovala přísná pravidla. A přestože Angelique zlobilo, že se musí schovávat, rozhodla se hrát na jistotu, dokud nebude bezpečně vědět, že Remy vchází do apartmá sám.

Přejela pokoj očima a hledala vhodnou schovávачku.

Za záclonami? Ne, to by ji viděli zvenčí.

V koupelně? Ne, nějaká služka by mohla přijít uklidit ten hrozný nepořádek, který tam Remy nechal.

Angelique pohlédla na šatník, který sahal až ke stropu a táhl se podél jedné zdi.

Možná trochu kliše...

Ale perfektní!

DRUHÁ KAPITOLA

Jakmile vstoupil do apartmá, pocítil Remy podivný neklid. Tísňivý dojem, že něco je jinak, než když odtud odcházel. Večerní návštěvu služebné zrušil, protože nesnášel, když kolem něj neustále někdo pobíhal. Přece by nejednali v rozporu s jeho přáním, ne?

Zavřel dveře a znehybněl.

Vyčkával.

Naslouchal.

Pohledem pročesával přepychově vybavené apartmá a pátral po známkách toho, že je něco v nepořádku. Jeho notebook ležel pořád ještě otevřený na psacím stole a spořič obrazovky byl stejný, jako když Remy odcházel na večeři. Plechovka koly, kterou načal, stála na místě, kde ji odložil, a kondenzovaná vlhkost vytvářela kolem jejího dna loužičku.

Zalétl pohledem dál, k otevřeným dveřím luxusní ložnice. Potah na posteli byl nepatrně pomačkaný v místech, kde na něm seděl, když telefonoval s jedním zaměstnancem své kanceláře v Monte Carlu. Na podlaze stále ležel jeden z ručníků, které použil, když se sprchoval. Kousek od něj spočívala nepořádná hromada použitého oblečení.

Byla to jen pásmová nemoc, nic víc. V duchu se napomenul, sundal si sako a pohodil je na područku nejbližší pohovky. Zvedl ruku a povolil si kravatu. Celý večer ho trochu škrtila, jenže pravidla jsou pravidla

a on se jim rád podřídil, protože tu mohl zapomenout, že je nejmladším synem dynastie Caffarelliových.

Tady ho nikdo nesrovnával ani se staršími bratry, ani s dědečkem, kterého nebylo možné potěšit.

Tady byl svobodný jako sokol v poušti. Teď měl pár dní na to, aby si orazil a osvěžil se na jednom z nejteplejších míst na Zemi. Život uměl být celkem prima – pokud ovšem za volantem seděl Remy.

Angelique zadržela dech na tak dlouho, až myslela, že omdlí. Věděla však, že než ze šatníku vyleze, musí počkat, až bude Remy bezpečně uvnitř apartmá a uvolní se.

Ne že by v tomhle šatníku bylo nějak moc šatů.

Většina se jich zřejmě válela na podlaze v ložnici nebo bez ladu a skladu vyhřezávala z Remyho odlehčené cestovní tašky. Stejně děsivá byla ale i přilehlá koupelna, o které Angelique uvažovala, než se rozhodla pro šatník. Když se Remy holil, nechal po sobě v mramorovém umyvadle tmavý kroužek vousů a na podlaze ležel další mokrý ručník.

Potvrzovalo se, co už věděla: Remy Caffarelli je rozmazlený playboy, který měl víc peněz než rozumu a vyrůstal mezi služebnictvem, jež kolem něj poskakovalo, připraveno uspokojit každý jeho rozmar.

To, že se na úžasného Remyho dívala takhle kritickými očima, byl trošičku paradox, protože sama vyrůstala obklopena bohatstvím. Přinejmenším ale po sobě uměla uklidit a svedla uvařit gurmánské jídlo o třech chodech s jednou rukou za zády.

Remy si v životě neuvařil ani vejce.

A nejspíš ani vodu na čaj.

Angelique zařala pěsti i čelisti.

Zato mně z něj vaří krev.

Slyšela ho, jak se pohybuje po apartmá. Slyšela vytrhnutí kroužku z otevírané plechovky. Alkohol to být nemohl, poněvadž v zemi panovala úplná prohibice.

Dovoz či konzumaci pašovaného alkoholu tu přísně trestali.

Zaslechla kliknutí, jímž aktivoval notebook, a potom cvakání prstů písčících na klávesnici. Slyšela, jak se hrdelně uchechtl, jako by ho pobavilo něco, co si právě přečetl na internetu nebo v mailu.

V břiše jí cosi předvedlo kotrmelec.

Remy měl moc hezký smích. Měl moc hezký úsměv. Měl moc hezká ústa. Sněním o jeho ústech strávila většinu puberty.

Okamžitě toho nech, ty huso hloupá!

Nebudeš myslet na jeho pusu ani na žádnou jinou část jeho naprosto neodolatelného a úchvatného těla.

Právě když se Angelique chystala vystoupit ze skříně, zaslechla ostré a rázné zaklepání na dveře apartmá. Srdce jí prudce narazilo na hrudní kost.

Nečeká Remy někoho?

Třeba jednu z těch poblouzněných dychtívek? Ach, bože! Jestli bude muset poslouchat, jak Remy likviduje postel s nějakou barbínou, kterou mu propašovali do pokoje...

„*Monsieur Caffarelli?*“ zavolal úředně znějící hlas. „Rádi bychom si s vámi chvíličku promluvili.“

Slyšela Remyho kroky, jak šel otevřít. „Ano?“ otázel se tím svým přeochotným způsobem, který povýšil na vědu.

Úředně znějící muž si odkašlal, jako by se chystal říct něco, co se mu říká dost obtížně. „Obdrželi jsme informaci, že máte v pokoji mladou ženu.“

„*Pardon?*“ Remyho převážně francouzský přízvuk přiměl Angeličin žaludek k dalšímu přemetu.

„Jak dobře víte, *monsieur* Caffarelli, zákony naší země říkají, že žádná svobodná žena bez doprovodu nesmí být s mužem, pokud to není jeho sestra či manželka. Máme důvod se domnívat, že máte v pokoji někoho, kdo do ani jedné z obou kategorií nepatří.“

„Přeskočilo vám?“ zeptal se nevěřícně Remy. „Já

ta pravidla znám. Jezdím sem už dost dlouho. Nikdy bych neudělal nic, co by mohlo šejka Muchtadího urazit. A to přece jeho úředníci – včetně vás – vědí, ne?“

„Jedna mladá služebná v slzách přiznala, že do vašeho pokoje vpustila mladou ženu,“ vysvětloval hodnostář. „Rádi bychom se přesvědčili, zda je to pravda.“

„Tak do toho. Zkontrolujte to.“ Remy mluvil nadřazeně a jeho sebevědomí působilo až arogantně. „Kromě mě tu nikoho nenajdete.“

Angelique slyšela, jak se dveře apartmá rozlétly, a dech se jí hvízdavým smykem zastavil v hrdle. Srdce jí bušilo jako perlík do skály. Vlastně měla pocit, že jí vyskočí z hrudi. Stáhla se ve skříni dozadu a doufala, že ji skryjí stíny. Dokonce i zavřela oči, zrovna jako když si malé dítě hraje na schovávanou a myslí si, že pokud ostatní nevidí, nemohou ani oni vidět je.

Slyšela, jak se po apartmá přesouvají pevné kroky, dveře se otevírají a zase zavírají. Někdo odtáhl záclony. Otevřeny a zase zavřeny byly i zásuvky Remyho psacího stolu.

Šuplík? To si myslí, že se vejdu do šuplíku?

„Vidíte?“ Remyho hlas teď zněl už trochu podrážděně. „Kromě mě tu nikdo není.“

„Skříň.“ To promluvil starší z obou hodnostářů. Angelique skoro viděla, jak krátce kývl k její schovávačce. „Prohlédněte tu skříň v ložnici.“

„Děláte si legraci?“ zasmál se chraptivě Remy. „Opravdu si myslíte, že bych udělal něco tak otřepaného?“

Dveře se zrcadlem odjely po vodicích lištách. Angelique zvedla pravou ruku a maličko zamávala konečky prstů. „Překvapení!“

Remy nevěřil vlastním očím. Zamžikal, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Přece nemůže mít ve skříni Angelique Marchandovou.

Otevřel oči a podíval se znovu.